

Egyedül Maradtunk

Edda Művek

Az asztalon az abrosz fehér még,
Rajta néhány morzsa.
Tenyerembe hajtom fejem már,
A fájdalom magához húzza.

Egy idegen jön csendben, hangtalan,
Némán surran. Lesepri az asztalt tisztára,
Pedig ott vagyok rajta.

Nem vár bennünket sehol senki-semmi,
Mindent nekünk kell magunkkal vinni,
Hogy újra legyen miben hinni.

Elfájdult lelkem csak azt reméli,
Ami szép volt, az minden megmarad.
Átrepülhetsz az óceánon,
De ha rám gondolsz, elsírod magad.

Éhesek rád, hangjuk hamisan cseng,
Arany és bíbor. Ha lesepred lelked asztalát,
Vigyázz rám, ott leszek akkor.

Zsákmányként cipel a sors,
Elsüllyeszt, vagy magasba dob.
Csak emlékképedből élünk,
Egyedül maradtunk.